

Bł. Aniela Salawa urodziła się 9 września 1881 r. w wielodzietnej, ubogiej rodzinie chłopskiej w Sieprawie pod Krakowem. Jej rodzice byli bardzo pobożni, a matka nie zaniedbywała wspólnej modlitwy rodzinnej, głośnego czytania książek i czasopism religijnych. Aniela odznaczała się niezwykłą urodą. Ukończyła jedynie dwie klasy szkoły elementarnej, ponieważ musiała pomagać matce przy gospodarstwie. Później pracowała w Krakowie jako służąca. Złożyła ślub dozgonnej czystości. W Stowarzyszeniu Sług Katolickich św. Zyty, **niosła pomoc służącym**. Dzieliła się pożywieniem i pieniędzmi z biedniejszymi od siebie. Garnęły się do niej zwłaszcza najmłodsze służące, dla których była matką i przyjaciółką.

W 1912 r. Aniela Salawa wstąpiła do III zakonu św. Franciszka i złożyła profesję. Zafascynowana duchowością Biedaczyny z Asyżu, okazywała niezwykłą wrażliwość na działanie Ducha Świętego. Modlitwa umacniała ją w cierpliwym dźwiganiu codziennego krzyża. Wszelkie urazy i poniżenia składała w ofierze Bogu za grzeszników. Umiała przebaczać i odpłacać dobrem za zło.

W czasie I wojny światowej - mimo że bardzo pogorszył się jej stan zdrowia, nasiliły się dolegliwości płuc i żołądka - pomagała w krakowskich szpitalach, niosąc pomoc i wsparcie rannym żołnierzom. Ostatnie pięć lat życia spędziła w nędzy, z pogodą ducha dźwigając krzyż choroby. Swoje cierpienia ufnie ofiarowała Chrystusowi jako wynagrodzenie za grzechy świata. W tym czasie wiele też modliła się, czytała, rozmyślała. Obdarzona została przeżyciami mistycznymi.

Zmarła na gruźlicę 12 marca 1922 r. w krakowskim szpitalu św. Zyty. Umierała samotnie, opuszczona przez wszystkich, wśród straszliwych cierpień, ale w głębokim zjednoczeniu z Chrystusem jako tercjarka franciszkańska. Beatyfikowana została 13 sierpnia 1991 r. przez św. Jana Pawła II na krakowskim Rynku.

W ikonografii bł. Anielę przedstawia się w pomieszczeniu kuchennym. Jej atrybutem jest także szczotka do zamiatania.

Bł. Gabriela pochodziła z wyspy Sardinii. Urodziła się 14 marca 1914r. w leżącej na wschodnim jej brzegu miejscowości Dorgala. Na chrzcie św. nadano jej imię Maria, nazywano - Mau. Jej ojciec, Marek Antoni Sagheddu zatrudniony jako pasterz, przebywał ciągle poza domem. Domem i dziećmi zajmowała się matka Katarzyna. Maria była czwartą z siedmiorga dzieci. Mimo inteligencji i aktywnego usposobienia otrzymała tylko wykształcenie podstawowe. Od dzieciństwa pracowała i opiekowała się młodszym rodzeństwem. W tamtejszej, żywej religijnie parafii prawie cała młodzież skupiała się w Katolickim Stowarzyszeniu Młodzieży. Maria w 19. roku życia zdecydowała się włączyć do Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieżowego, nie bez oporów płynących z jej maksymalizmu, a zarazem z krytycznego usposobienia. Był to czas jej duchowego przełomu. Pod wpływem spowiednika uporała się ze swoimi obawami i zaangażowała głęboko w życie religijne i w prace apostołskie.

Bł. Gabriela "zdołała w przeciągu kilku zaledwie lat zgromadzić na stadionie świętości całą serię pierwszych miejsc, czego mogą jej pozazdrościć najwięksi mistrzowie"

"Aby przypomnieć o potrzebie modlitwy o **jedność**, postanowiłem ukazać wiernym Kościoła katolickiego wzór, który wydaje mi się godny naśladowania: Siostrę Marię Gabrielę od Jedności, którą ogłosiłem błogosławioną 25 stycznia 1983r.". (Jan Paweł II

Św. Aleksandra pochodziła z Ancyry w Galacji (dzisiejsza Ankara). Miała odmówić udziału w procesji z posązkami Artemidy i Ateny. Podczas wyznania wiary w Chrystusa została skazana na śmierć. Utopiono ją w bagnach, w pobliżu rodzinnego miasta, ok. 300 lub 310 r. wraz z sześcioma innymi kobietami, które wcześniej ślubowały dziewictwo i żyły poszcząc i pełniąc dobre uczynki. Były to: Klaudia, Eufrazja, Matrona, Julianna, Eutymia oraz najstarsza z nich, Teodozja. Przed utopieniem miały być wydane młodym mężczyznom na pohańbienie. Jednak ci uciekli, kiedy Teodozja pokazała im swoje siwe włosy. Wtedy wszystkie zostały w okrutny sposób torturowane: obnażono je, bito pałkami, żadna z nich nie wyparła się Chrystusa. Ciała męczennic miał wydobyć z grzędawisk, by je po chrześcijańsku pochować, Teodat (Teodot), siostrzeniec Teodozji (Tekusy), który od dawna pomagał chrześcijanom: odwiedzał ich w więzieniach, podnosił na duchu, ofiarował swój hotel na miejsce sprawowania liturgii. Po pochowaniu ciotki z Towarzyszkami został zdradzony przez sąsiadów i poniósł karę śmierci przez ścięcie. Jego ciało wraz z wydobytymi z grobu ciałami 7 męczennic spalono. Według innych hagiografów Aleksandra z Towarzyszkami po mękach została spalona żywcem w rozpalonym piecu.

Święta Aleksandra jest współcześnie symbolem **obrony własnych racji i przekonań**. Uważa się ją również za patronkę każdego potrzebującego człowieka.

Święta Aleksandro módl się o **umiejętność obrony przekonań** w naszym życiu

Średniowieczne opowieści upatrują w św. Julianie zamożnego kupca flamandzkiego, który mając porywczy i mściwy charakter, zabił w gniewie własnych rodziców. Stało się to przypadkiem. Postępek był przyczyną wielkiego żalu i postanowienia praktyki pokutnej. Julian postanowił poświęcić całe życie pomocy ubogim i potrzebującym. Mieszkańcy Maceraty we Włoszech, którzy uważają Juliana za swojego patrona, przyjmują, iż pokutnik, po latach wędrówek i długich modlitw, osiadł nad rzeką Potenza, gdzie zajmował się przewożeniem pielgrzymów i trędowatych. Legenda mówi, iż któregoś dnia jeden z trędowatych zachwiał się i miał wpaść do rzeki. Julian nie zawahał się podać mu ręki, ratując od niechybnej śmierci. Owym trędowatym miał być sam Jezus Chrystus, który chciał sprawdzić, czy serce Juliana zostało już całkowicie odmienione. **Prawdziwy żal**, rzeczywista chęć zadośćuczynienia, życie poświęcone modlitwie i służbie biednym i chorym sprawiły, że wszyscy widzieli w nim świętego.

Święty Julianie módl się o **prawdziwy żal** w naszym życiu

Bł. Paulina od Serca Jezusa

Konającego. Urodziła się 16 grudnia 1865 r. w Vigolo Vattaro pod Trydentem, w niezamożnej rodzinie wiejskiej. Na chrzcie św. dano jej imię Amabile. W dziesiątym roku życia razem z rodzicami wyemigrowała do Brazylii. Osiedlili się w okolicy, w której emigranci włoscy ponadawali miejscowościom swe rodzinne nazwy: *Trento*, *Vigolo* itp. Opiekę duchowną sprawowali tamże włoscy jezuici. W dwunastym roku życia przyjęła pierwszą Komunię św. Wtedy też zaczęła uczestniczyć żywo w działalności charytatywnej na terenie parafii. Pomagała ponadto w nauczaniu katechizmu i troszczyła się o miejscową kaplicę. Gdy miała 25 lat za zgodą ojca oraz duszpasterza, jezuity Marcelego Rochi, opuściła dom rodzinny i przeniosła się do zniszczonej chaty, aby opiekować się samotną kobietą, chorą na raka. Był to początek działalności, z której zrodziło się zgromadzenie pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia: *Filiae ab Immaculata Conceptione*. Aprobata biskupa z Kurytyby otrzymało ono w r. 1895. W osiem lat później na naleganie jezuity Alojzego Marii Rossi Paulina udała się do Sao Paulo. Założyła tam hospicjum dla tych, którzy dopiero co wyzwolili się ze stanu niewolnictwa. Wtedy też kanonicznie obrona została przełożoną generalną nowego zgromadzenia. Na skutek intryg i interwencji z zewnątrz stanowiska pozbawiono ją w r. 1909. Do r. 1918 żyła więc na uboczu. Potem powierzono jej formację nowicjuszek. W tym to czasie **zastąpiła z troskliwości o chore siostry**. W r. 1938 sama poważnie zachorowała na cukrzycę. Zmarła 9 lipca 1942 r. Jan Paweł II beatyfikował ją na terenie Brazylii w r. 1991.

Święta Paulino módl się o właściwe postrzeganie **ludzi chorych** w naszym życiu

Św. Marcin urodził się ok. 316 r. w Panonii, na terenie dzisiejszych Węgier, w rodzinie pogańskiej. Jego ojciec był rzymskim trybunem wojskowym. Prawdopodobnie imię Martinus pochodzi od Marsa, boga wojny. Przez wieki powstało tak wiele życiorysów Marcina i legend, że dziś trudno ustalić fakty. Prawdopodobnie uczył się w Ticinium (Pawia). Mając 15 lat wstąpił do armii Konstancjusza II. W czasie służby żebrakowi proszącemu o jałmużnę u bram miasta Amiens Marcin oddał połowę swej opończy. Następnego dnia ukazał mu się Chrystus odziany w ten płaszcz i mówiący do aniołów: "To Marcin okrył mnie swoim płaszczem". Pod wpływem tego wydarzenia Marcin przyjął chrzest i opuścił wojsko, uważając, że wojowanie kłóci się z zasadami wiary. Wielką troską Marcina **było nawrócenie swoich rodziców**, do którego doprowadził wkrótce po opuszczeniu armii. Następnie udał się do św. Hilarego, biskupa Poitiers (we Francji), stając się jego uczniem. Został akolitą, a następnie diakonem. Po pewnym czasie osiadł jako pustelnik na wysepce Gallinaria w pobliżu Genui, gromadząc wokół siebie wielu uczniów. Marcin zmarł 8 listopada 397 r. w Candes podczas podróży duszpasterskiej. Jego ciało sprowadzono Loarą do Tours i pochowano 11 listopada. Jako pierwszy wyznawca - niemęczennik - zaczął odbierać cześć świętego w Kościele Zachodnim. Relikwie spoczywają w bazylice wzniesionej ku czci Świętego. Jest patronem Francji, dzieci, hotelarzy, jeźdźców, kawalerii, kapeluszników, kowali, krawców, młynarzy, tkaczy, podróżników, więźniów, właścicieli winnic, żebraków i żołnierzy.

Święty Marcinie módl się za naszych **rodziców**

Imię Michał oznacza Któż jak Bóg! - z hebrajskiego - Mika`El . (łac. Quis ut Deus)

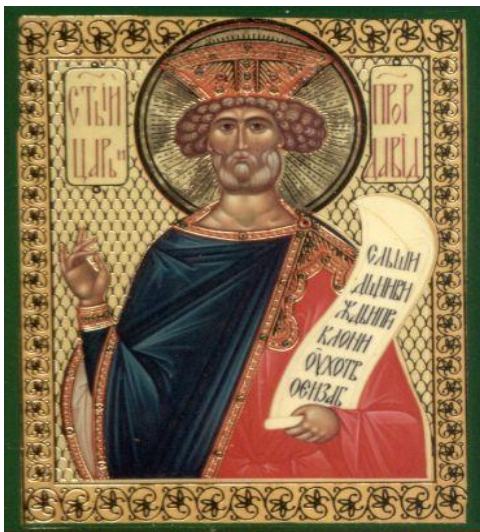
Nowym Testamencie pojawia się jako stojący na czele hufców niebieskich, zwycięsko walczący z szatanem i jego zwolennikami (Jud 9; Ap 12,7). U pisarzy kościelnych uchodzi za księcia aniołów, archanioła, któremu Bóg powierza zadania wymagające szczególnej siły. Wstawia się u Boga za ludźmi, jest aniołem stróżem ludu chrześcijańskiego. Stoi u wezłowania umierających, którym następnie towarzyszy w drodze do wieczności. Łączy się z tym jego patronat nad kaplicami cmentarnymi. Artyści przedstawiają go z wagą do odmierzania dobrych uczynków. Zaś symbolem dobrych uczynków jest złoto i dlatego jest też patronem złotników i rytowników. Kult religijny św. Michała istnieje nieprzerwanie od początku chrześcijaństwa. Innym atrybutem archanioła Michała jest ognisty miecz. Zatem On (Michael) jest wzorem skromności"

Święty Michale módl się o **skromność** w naszym życiu

Święty Bartłomiej jest jednym z dwunastu Apostołów, których wybrał sobie Jezus spośród kilkudziesięciu uczniów. Jest zapewne tą samą osobą, o której mówi św. Jan Apostoł i Ewangelista w Ewangelii, gdzie występuje pod imieniem Natanael, pochodzący z Kany Galilejskiej (J 1,45). Zasadniczo bibliści, niemal zgodnie przyjmują, że Natanael to Bartłomiej. Niektórzy uważają, że to właśnie na jego weselu w Kanie Galilejskiej był Pan Jezus z uczniami i Matką Swoją, gdzie na Jej prośbę przemienił wodę w wino, dokonując pierwszego cudu i "objawił swoją chwałę i uwierzyli weń uczniowie Jego". (J 2,11). Z tekstu Janowego dowiadujemy się także, że to Filip, uczeń Jezusa- późniejszy Apostoł- przyprowadził Bartłomieja do Chrystusa i dlatego zawsze w wykazie apostołów Bartłomiej idzie tuż za Filipem.

Święty Bartłomieju módl się o **obecność Chrystusa** w naszym życiu

Św. Dawid (hebr. ukochany, ulubieniec) urodził się w 512 roku, przypuszczalnie w Henfynw w Cardigan (Walia). Jak podaje legenda, był synem wodza Santy z cardigan i Nony. Przez jakiś czas prowadził życie pustelnicze. Założył monaster w miejscowości Menevia (obecnie St. David's), którego został przełożonym. Później przyczynił się do powstania kilkunastu innych klasztorów. Wprowadził w nich podobno bardzo surową regułę nawiązującą do tej, według której żyli mnisi Pustyni Egipskiej.

Odnaczał się dużą **gorliwością w głoszeniu wiary chrześcijańskiej, co spowodowało, że został** wybrany arcybiskupem Walii. Legendy podają, że został konsekrowany w Jerozolimie, jednak wydaje się to być mało prawdopodobne. Działał głównie w południowo-zachodniej części kraju. Wywarł znaczący wpływ na rozwój monastycyzmu w Irlandii. Zmarł pod koniec VI w. w założonym przez siebie klasztorze. Do jego grobu pielgrzymowało wielu angielskich królów. Został kanonizowany w 1120 roku przez papieża Kaliksta II.

Kościół katolicki wspomina go 1 marca; dzień ten jest także od XVIII w. świętem narodowym Walii, której Dawid jest patronem. W ikonografii jego atrybutem jest gołębicą.

Święty Dawidzie módl się o **gorliwość w wierze** w naszym życiu

św. Maria Goretti. Nazwana przez papieża Piusa XII "św. Agnieszka XX wieku", urodziła się na wsi pod Ankoną we Włoszech w roku 1890, jako trzecia z siedmiorga dzieci. Była, jak określiła jej matka, dziewczynką "szczęśliwą, dobrą, szczerą i uczuciową, bez kaprysów, poważną i zawsze posłuszną". Jej ojciec umarł, gdy miała dziewięć lat. Maria opiekowała się młodszym rodzeństwem, pomagała w pracach domowych, podczas, gdy jej matka była zajęta przy gospodarstwie. Pierwszą Komunię św. Maria przyjęła ukończywszy jedenaście lat i odtąd ze wszystkich sił dążyła, by co dzień być lepszą. Rodzina Goretti dzieliła dom ze współnikami ojca Marii, Aleksandrem, niegodziwym młodzieńcem, który zaczął prześladować dziewczynkę swą grzeszną namiętnością. Odepchnęła go natychmiast, ale nie poskarżyła się nikomu, gdyż Aleksander zagroził, że zabije ją i jej matkę, jeśli go wyda. Nie zrezygnował jednak ze swego požądania i drugi raz gwałtownie zaatakował Marię. Święta krzyczała: "Nie, to jest grzech. Bóg nie chce tego". Aleksander, zdjęty strachem i gniewem, zadał jej 14 ciosów sztyletem. Pomimo działań lekarzy nie udało się uratować jej życia. Następnego ranka, przyjęła Komunię św. Zapytana o Aleksandra, odpowiedziała wyraźnie, że mu przebaczyła, że będzie się za niego modliła i że chciałaby go zobaczyć w niebie. 6 lipca 1902 roku dziewczynka umarła. 27 lipca 1950 roku ogłoszono ją świętą. Po raz pierwszy w historii Kościoła działo się to w obecności rodziny kanonizowanej. Modlitwy Marii w intencji jej mordercy zostały wysłuchane. W ósmym roku pobytu w więzieniu Aleksander całkowicie się odmienił. Zwolniony po 27 latach za dobre sprawowanie, pospieszył matkę świętej błagać o przebaczenie. Potem wstąpił do zakonu. Był świadkiem w procesie kanonizacyjnym Marii.

Święta Mario módl się o **czystość** w naszym życiu

Imię Mateusz pochodzi od hebrajskiego imienia *Mattaj* lub *Mattanja*, co oznacza „dar Jahwe”. Mateusz pochodził z Nazaretu w Galilei. Był poborcą ceł i podatków w Kafarnaum, jednym z większych handlowych miasteczek nad jeziorem Genezaret. Żydzi pogardzali celnikami, ponieważ ściągali oni opłaty na rzecz Rzymian. Ich pracę rozumiano jako wysługiwanie się okupantom. Celnicy byli także uważani za żądnych zysku i nieuczciwie czerpiących korzyści z zajmowanego stanowiska. Uważano ich za grzeszników i traktowano jak pogan. Mateusz napisał Ewangelię dla wyznawców judaizmu oraz dla chrześcijan, którzy nawrócili się z judaizmu. Myślą przewodnią jego Ewangelii jest: w osobie, życiu, czynach i nauce Jezusa spełniły się wszystkie proroctwa mesjańskie Starego Testamentu, Jezus jest więc Mesjaszem, a założony przez Niego Kościół to prawdziwe królestwo mesjańskie. Nie wiadomo, gdzie i w jaki sposób zmarł apostoł. Według niektórych autorów poniósł męczeńską śmierć w Etiopii, według innych w Persji, będąc ścięty mieczem. Cerkiwna historiografia podaje jako datę jego śmierci rok 60, chociaż jest ona tylko przybliżona. Od X wieku jego grób znajduje się w Salerno we Włoszech.

Święty Mateuszu módl się o **umiejętność głoszenia Chrystusa** w naszym życiu

Św. Katarzyna Benincasa urodziła się 25 marca 1347 r. w Sienie (Włochy). Była przedostatnim z dwudziestu pięciu dzieci mieszczańskiej rodziny Jakuba Benincasy i Lapy Piangenti - córki poety Nuccio Piangenti. Przyszła na świat jako bliźniaczka, ale jej siostra, Janina, zaraz po urodzeniu zmarła. Rodzina nie cierpiała biedy, skoro stać ją było na to, by przyjąć do swego grona sierotę po starszym bracie, Tomasza Fonte, który, po wstąpieniu do dominikanów, był pierwszym spowiednikiem Katarzyny.

Katarzyna już jako kilkuletnia dziewczynka była przeniknięta duchem pobożności. Wspierana Bożą łaską w wieku 7 lat (w 1354 r.) złożyła Bogu w ofierze swoje dziewictwo. Kiedy miała 12 lat, doszło po raz pierwszy do konfrontacji z matką, która chciała, by Katarzyna wiodła życie jak wszystkie jej koleżanki, by korzystała z przyjemności, jakich dostarcza młodość. Katarzyna jednak już od wczesnej młodości marzyła o całkowitym oddaniu się Panu Bogu. Dlatego wbrew woli rodziców obcięła sobie włosy i zaczęła prowadzić życie pokutne. Zamierzała najpierw we własnym domu uczynić sobie pustelnię. Kiedy jednak okazało się to niemożliwe, własne serce zamieniła na zakonną celę. Tu była jej Betania, w której spotykała się na słodkiej rozmowie z Boskim Oblubieńcem. Z miłości dla Chrystusa pracowała nad swoim charakterem, okazując się dla wszystkich życzliwą i łagodną, skłoną do usług. W woli rodziców zaczęła upatrywać wolę ukochanego Zbawcy. Pomimo wielu trudności ze strony rodziny, w 1363 roku wstąpiła do Sióstr od Pokuty św. Dominika w Sienie i prowadziła tam surowe życie. Modlitwa, pokuta i posługiwanie trędowatym wypełniały jej dni. Jadła skąpo, spała bardzo mało, gdyż żal jej było godzin nie spędzonych na modlitwie. W wieku 20 lat była już osobą w pełni ukształtowaną, wielką mistyczką. Pan Jezus często ją nawiedzał sam lub ze swoją Matką. Papież św. Jan Paweł II ogłosił ją w 1999 roku współpatronką Europy. Jest także patronką Sieny oraz pielęgniarek, strażników, strażaków.

Święta Katarzyno módl się o **pobożność** w naszym życiu

Św. Kacper. Święty mędrzec ze Wschodu,

znany również pod imieniem Kasper.

Jeden z mędrców ze Wschodu, którym gwiazda objawiła drogę do Dzieciątka Jezus. Przybył wraz z Baltazarem i Melchior z terenów dzisiejszego Iranu, wyznaczając Betlejem jako miejsce narodzin Chrystusa na podstawie proroctwa w Księdze Micheasza. Po drodze wstąpili na dwór Heroda, który w Jezusie upatrywał rywala.

Królowie złożyli to co mieli najcenniejszego w darze: złoto będące symbolem mądrości, kadzidło jako symbol modlitwy i mirrę - samoopanowania. Złoto - jako królowi, kadzidło jako Bogu, a mirrę jako człowiekowi. Wg legend Kacper miał złożyć w darze kadzidło.

Oddali pokłon Jezusowi i Maryi.

Podczas snu otrzymali wskazówkę, aby do domu wracali inną drogą i nie spotykali się z Herodem. Legenda mówi, że zostali wyświęceni na biskupów przez św. Tomasza Apostoła

Święty Kacprze módl się o **świętość** w naszym życiu

Błogosławiona Ewa z Liège - przyjaciółka św. Julianny

Cornillon, której zawdzięczamy ustanowienie uroczystości Bożego Ciała - była jedną z promoterek tego święta. Ur. się około 1205-1210 r. w okolicach Liège i już od wczesnej młodości łączyły ją serdeczne więzy z Julianną. A musiała się wyróżniać wyjątkowym usposobieniem do modlitwy, kontemplacji i wyrzeczeń, skoro zdołała pozyskać zgodę na status rekluzy, czyli "zamurowanej". Osoby, które obierały taki styl życia, zamieszkiwały w pustelni przylegającej do świątyni, albo chóru kościelnego. Ewa znalazła swoją pustelnię przy kolegiacie św. Marcina w Liège, do której przygarnęła prześladowaną Juliannę. Utrzymywała kontakty z kanonikami kolegiaty św. Marcina, m in. Janem z Lozanny i Jakubem Pantaleonem z Troyes. Ten drugi został wkrótce archidiaconem w Leodium, a później legatem papieskim, biskupem Verdun, patriarchą Jerozolimy; wreszcie - papieżem Urbanem IV. To właśnie Ewie przestał Urban IV odpis swojej słynnej bulli "Transiturus", sporządzonej przez samego św. Tomasza z Akwinu, zezwalającej na rozpowszechnianie oficjum na święto Bożego Ciała. Od Hugona z Saint-cher wyjednała Ewa zgodę na rozszerzanie tego święta, także na Polskę, co nastąpiło w 1258 r. Po śmierci Julianny kontynuowała starania o ustanowienie święta Bożego Ciała, modląc się o to nieustannie w swojej rekluzji.

Kiedy zmarła jej grób w kolegiacie St. Martin w Liège stał się miejscem kultu, zaaprobowanego dopiero przez Leona XIII. Wcześniej, w 1622 r., urzędowo rozpoznano relikwie Ewy. które złożono pod ołtarzem Najświętszego Sakramentu.

W IKONOGRAFII bł. Ewę można zobaczyć albo samą, albo z Julianną Liège, z bullą papieską ustanawiającą uroczystość Bożego Ciała w dłoni.

Błogosławiona Ewo módl się o **umiejętność modlitwy** w naszym życiu

Św. Kamila pochodziła z rodziny książęcej. Miała zaledwie 8 lub 10 lat, kiedy pod wpływem kazania pewnego franciszkanina z pobliskiej Leonessy, postanowiła ku czci męki i śmierci Jezusa Chrystusa zadawać sobie w każdy piątek szczególne umartwienie. Postanowienie to potwierdziła następnie podobnym ślubem. Z biegiem lat tak bardzo zasmakowała w tej praktyce, że jej życie można by nazwać wiecznym piątkiem, bowiem stale z miłości do ukrzyżowanego Jezusa wyznaczała sobie pokutę. Zamożnych rodziców stać było na wykształcenie córki. Marzyli także o odpowiedniej dla niej partii małżeńskiej. Kamila jednak wbrew woli rodziców wstąpiła do klasztoru klarysek w [Urbino](#), który właśnie wtedy przeżywał swój renesans. Tam przyjęła imię zakonne Baptysta (14 grudnia 1481). Wraz z nią do tegoż klasztoru wstąpiła także jej kuzynka, Gerinda. Kamila wyznała, że przyczyną obrania sobie tak surowego zakonu była nie obawa przed piekłem, ani nawet nadzieja nieba, ale by się jak najbardziej upodobnić do swojego niebieskiego Oblubieńca. Jak mówiła, chciała mu oddać: "miłość za miłość, zadośćuczynienie za zadośćuczynienie, krew za krew, śmierć za śmierć". W trzy lata później przeniosła się wraz z ośmioma siostrami zakonnymi do nowego klasztoru w Camerino, który ufundował jej ojciec. Pełniła w nim wielokrotnie urząd ksieni. W nagrodę za wierność Pan Bóg obdarzył ją łaską wizji. Często oglądała św. Klarę, która udzielała jej wskazań dotyczących reformy życia wewnętrznego i samej reguły zakonnej. Kamila prowadziła surowe życie, pełne wyrzeczeń. Posiadała dar mistycznego zjednoczenia z Jezusem, proroctwa oraz czytania w ludzkich sercach. Zmarła podczas epidemii 31 maja 1524 r.

Święta Kamilo módl się o **miłość** w naszym życiu

Św. Julia Billiard (ur. 12 lipca 1751 w Cuvilly we Francji, zm. 8 kwietnia 1816 w Namur) – święta Kościoła katolickiego, dziewica, założycielka zgromadzenia sióstr Najświętszej Maryi Panny z Namur, mistyczka^[1]. Jej rodzice gospodarowali na niewielkim kawałku ziemi i prowadzili mały interes handlowy. Od 16 roku życia pracowała na roli. W wieku 31 lat doznała paraliżu. W 1789 roku przeniosła się do Amiens, stamtąd zaś do Bettencour. Gdy prześladowania rewolucyjne skończyły się, założyła w Amiens *instytut dla dziewcząt* i sierociniec (1803). Do wspólnej pracy zachęciła kilka młodych dziewcząt, złożyły śluby czystości co stało się początkiem zgromadzenia zakonnego sióstr od Najświętszej Panny (Notre-Dame). W 1804 r. w czasie odmawiania nowenny do Najświętszego Serca Jezusowego została uleczona z paraliżu, na który cierpiała przez 22 lata, co zostało poczytane za cud. Została przełożoną zgromadzenia. Po nieporozumieniach z biskupem Amies zmuszona została do przeniesienia się wraz ze zgromadzeniem do Namur i tam zmarła 8 kwietnia 1816 roku. 13 maja 1906 roku 90 lat po jej śmierci Julii Billiard papież Pius X dokonał beatyfikacji, zaś 22 czerwca 1969 r. papież Paweł VI kanonizował

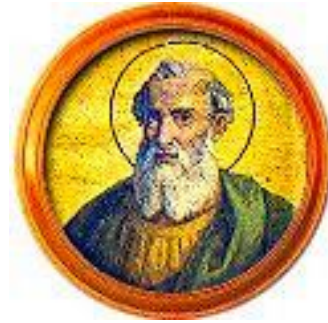
Święta Julio módl się o **cierpliwość** w naszym życiu

Święta Królowa Izabela. Została nazwana po swojej babci ciotecznej – Elżbiecie Węgierskiej, ale w Portugalii odpowiednikiem Elżbieta jest *Isabel*. Była córką króla Aragonii Piotra III Wielkiego i królowej Konstancji Sycylijskiej (wnuczki cesarza niemieckiego – Fryderyka II). Jako mała dziewczynka poślubiła króla Dionizego I Portugalskiego, poetę – znanego jako *Rei Lavrador* – Król Rolnik, ponieważ hodował on lasy niedaleko Leiri. Drzewo z tych lasów używane było później do produkcji łądzi wykorzystanych podczas wielkich odkryć geograficznych. Elżbieta po cichu regularnie uczestniczyła we wszystkich praktykach religijnych i żyła w ubóstwie. Para miała dwoje dzieci: córkę Konstancję, która poślubiła Ferdynanda IV Kastylijskiego i syna Alfonsa, który został królem Portugalii jako Alfons IV Dzielny. Dionizy zmarł w 1325 i Alfons odziedziczył tron. Elżbieta udała się do klasztoru klarysek, który ufundowała w Coimbrze – przywdziała habit zakonu franciszkańskiego (o regule opartej na ubóstwie i pomocy chorym oraz biednym). Podczas misji pokojowej królowa zachorowała i zmarła z powodu gorączki 4 lipca 1336 w Estremoz.

Elżbieta została pochowana w Coimbrze, a grób jej był podobno miejscem licznych cudów. Została kanonizowana przez papieża Urbana VIII, w 1625.

Święta Izabelo módl się o **umiłowanie praktyk religijnych** w naszym życiu

Św. **Wiktor I** (łac. *Victor*; zm. ok. 199) – papież w latach 189 – 199, męczennik i święty Kościoła katolickiego. Pochodził z rzymskiej prowincji Africa¹, a jego językiem ojczystym była łacina (był pierwszym papieżem mówiącym po łacinie). Starał się autorytatywnie wprowadzić wszędzie świętowanie Wielkanocy w pierwszą niedzielę po 14 dniu miesiąca Nisan. Dzięki temu zdołał doprowadzić do uwolnienia chrześcijan skazanych na pracę w kopalniach Sardynii. Określił, że w specjalnych i nagłych wypadkach można używać do chrztu jakiegokolwiek wody. Za jego pontyfikatu w liturgii coraz częściej używano łaciny. Rzymu obietnicą, którą Chrystus złożył św. Piotrowi:

Święty Wiktorze módl się o **wierność** w naszym życiu

Św. Była jedną z dziewięciorga dzieci Antoniego Augusta Ledóchowskiego (1823-1885), rotmistrza huzarów i szambelana cesarskiego i Józefiny z d. Salis-Zizers (1831-1909) z pochodzenia Szwajcarki, wnuczką generała Ignacego Ledóchowskiego. Spośród jej rodzeństwa życie konsekrowane wybrali ;siostra Maria Teresa – późniejsza błogosławiona, siostra Ernestyna – zakonnica; brat Włodzimierz Ledóchowski – przyszły przełożony Generalny Towarzystwa Jezusowego. W 1907, otrzymawszy błogosławieństwo Piusa X wraz z dwiema siostrami wyjechała do Petersburga, by objąć kierownictwo internatu przy polskim gimnazjum. W 1910 powstał dom dla wspólnoty oraz gimnazjum z internatem dla dziewcząt. Cztery lata później matkę Urszulę wydalonono z Rosji, co spowodowane było wybuchem I wojny światowej. Urszula Ledóchowska udała się do Sztokholmu, następnie do Danii. W Skandynawii kontynuowała pracę pedagogiczną – założyła szkołę dla dziewcząt, ochronkę dla sierot po polskich emigrantach, współpracowała z założonym w Szwajcarii przez Henryka Sienkiewicza Komitetem Pomocy Ofiarom Wojny, starając się uwrażliwić Skandynawów na sprawę niepodległości Polski.

Święta Urszulo módl się o **pracowitość** w naszym życiu

Święta Monika, Monika z Hippony (Tagasty), łac. i wł. *Monica* (ur. ok. 332 w Tagaście w Numidii, obecnie Souk Ahras w Algierii, zm. 387 w Ostii) – święta Kościoła katolickiego, matka św. Augustyna. Pochodziła z rzymskiej rodziny chrześcijańskiej, najprawdopodobniej pochodzenia berberskiego, wyszła za mąż za poganina, Patrycjusza, który był urzędnikiem. W wieku 23 lat Monika urodziła pierwszego syna – znanego dzisiaj jako św. Augustyn. Potem miała jeszcze jednego syna Nawigiusza i córkę Perpetuę. Mąż pod wpływem św. Moniki przyjął przed śmiercią chrzest (371). Dorastający Augustyn zaczął sprawiać jej kłopoty. Monika nie zrażając się trudnościami modliła się za niego, błagając Boga o nawrócenie Augustyna. Obawiając się o swego syna Monika wyjeżdżała za nim do Kartaginy, Rzymu i Mediolanu. Kiedy biskup poznał przyczynę jej smutku, prorokował: "Matko, jestem pewien, że syn tyłu łez musi powrócić do Boga". W Mediolanie Augustyn poznał św. Ambrożego i pod wpływem jego nauk przyjął 24 lub 25 kwietnia chrzest. W drodze powrotnej do rodzinnej Tagasty, w Ostii św. Monika zachorowała na febrę i zmarła.

Święta Moniko módl się o **wytrwałość** w naszym życiu

